

Arrest

nr. 150 135 van 28 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juli 2015.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. V. NEERINCKX, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Pakistaans staatsburger, afkomstig uit Mardan (Khyber-Pakhtunkwa, Pakistan).

Op 1 maart 2010 vroeg u voor de eerste maal asiel aan in België wegens problemen die u kende met de taliban omwille van uw werk voor een ngo in uw geboortestreek in Khyber-Pakhtunkwa. U zou door hen geslagen en ontvoerd zijn. Het Commissariaat-generaal (CGVS) besloot aangaande deze eerste asielaanvraag op 16 juli 2013 echter tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd op 3 december 2013. De beroepsprocedure die u hiertegen op 11 februari 2014 aanspande bij de Raad van State (RvS) is nog hangende.

Zonder naar uw land te zijn teruggekeerd, dient u op 8 september 2014 een tweede asielaanvraag in in België. In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u dat uw problemen in Pakistan nog steeds actueel zijn: u kreeg van uw vader te horen dat de taliban nog steeds naar u op zoek zijn en u verklaart dat uw ooms (J.Z.) en (M.K.) omwille van u werden gedood, respectievelijk in oktober 2013 en mei 2014.

Deze aanvraag werd op 06/10/2014 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige aanvraag, omdat u geen nieuwe elementen aanbracht die de kans op internationale bescherming aanzienlijk zouden verhogen. Het beroep dat u hiertegen aanhangig maakte bij de RVV werd eveneens negatief afgesloten. De RVV bevestigde de beoordeling en weigeringsmotieven van het CGVS.

Tijdens uw verblijf in België werd u bij verschillende administratieve controles tegengehouden. Op 30/03/2015 werd u door de politie naar het gesloten centrum voor illegalen te Brugge overgebracht met het oog op uw repatriëring naar Pakistan. Vanuit het gesloten centrum diende u op 29/06 om 11.45u (zijnde minder dan 48 uur voor uw voorziene repatriëring op 30/06), een derde asielaanvraag in. U beroept zich voor deze derde aanvraag nog steeds op de eerder aangehaalde asielmotieven. U voegt hier nog aan toe dat uw huis werd beschoten in uw afwezigheid en dat uw jongere broer valselijk beschuldigd werd van moord. U geeft aan dat er een duidelijk verband is met de uw eerder aangehaalde motieven. Ter staving hiervan legt u faxkopies voor van twee FIR's: een in verband met de schietpartij op uw huis en één in verband met de valse klacht tegen uw broer wegens moord.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging. In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw voorgaande aanvragen hebt uiteengezet, nl. problemen die u kende met de taliban omwille van uw werk voor een ngo in uw geboortestreek in Khyber-Pakhtunkwa: u zou door hen geslagen en ontvoerd zijn. Ook uw familie zou naderhand omwille van u ernstige problemen hebben gehad met de taliban. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw initiële asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken (zo rezen er twijfels over uw identiteit – hieromtrent legde u enkel een kopie van uw Pakistaanse identiteitskaart neer, werd er geen geloof gehecht aan de door u verklaarde reisweg, legde u opvallend tegenstrijdige verklaringen af over de feiten die u zou meegemaakt hebben en legde u geen enkel begin van bewijs neer inzake uw werk voor de NGO "Khair Khagara" en/of de problemen die deze NGO met de taliban zou hebben gekend). Deze beslissing en beoordeling werden inhoudelijk door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd. U hebt een cassatieberoep ingesteld bij de Raad van State tegen het arrest van de RVV, dat toelaatbaar werd verklaard. Door uw cassatieberoep toelaatbaar te verklaren spreekt de Raad van State zich evenwel niet uit over de grond van de zaak. Ook in het kader van uw tweede asielaanvraag slaagde u er niet in uw asielrelaas alsnog aannemelijk te maken. Er werd vastgesteld dat u geen nieuwe element wist aan te brengen dat de kans minstens aanzienlijk zou vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Het beroep dat u hiertegen aantekende bij de RVV werd eveneens negatief afgesloten. Bijgevolg staat de inhoudelijke beoordeling van uw voorgaande asielaanvragen vooralsnog vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In casu kom ik tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan u zelf aangeeft dat deze gebeurtenissen voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 1.2, vraag 2.1, vraag 3.1, 7e kolom) - zonder dit verband evenwel te verduidelijken - moet worden beklemtoond dat uw eerste aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Ook in het kader van uw tweede aanvraag oordeelde het CGVS dat u er niet in slaagde om uw relaas alsnog aannemelijk te maken, wat door de RVV bevestigd werd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag wederom louter

bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Ook de documenten die u neerlegt in het kader van uw huidige asielaanvraag, wijzigen niets aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. Wat betreft de twee voorgelegde First Information Reports aangaande een beschieting op jullie huis en een valse moordaanklacht tegen uw broer, dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas in het kader van uw vorige asielaanvraag, en gezien u op geen enkele manier preciseerde op welke manier deze nieuwe gebeurtenissen dan wel verband zouden houden met uw eerder aangehaalde problemen, kunnen deze documenten nog weinig ondersteuning bieden. Daarnaast dient erop gewezen te worden dat het hier enkel om - overigens nauwelijks leesbare - kopies gaat, dewelke u per e-mail en fax bereikten, en waarvan de authenticiteit bijgevolg op geen enkele wijze kan worden nagegaan. De bewijswaarde van deze stukken is dan ook bijzonder relatief. Essentiële gegevens vervat in de FIR blijken overigens niet leesbaar te zijn. Zo zijn ondermeer de namen van de mannen die van moord beschuldigd worden, van wie uw broer naar eigen zeggen één zou zijn, niet leesbaar. Daar komt nog bij dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat gezien de wijdverspreide corruptie in uw land documenten tegen betaling gemakkelijk te verkrijgen zijn. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Kan nog worden opgemerkt dat het vermoeden rijst dat u slechts een derde asielaanvraag indiende teneinde een nakende repatriëring te vermijden. Zo stelt het CG vast dat u reeds sinds 30 maart 2015 wordt vastgehouden in het gesloten centrum van Brugge, doch nog wachtte tot de laatste dag voor uw (op 30 juni 2015) voorziene repatriëring om deze derde aanvraag in te dienen. De vaststelling dat u uw nieuwe documenten nochtans reeds op 25 juni ontving, ondersteunt dit vermoeden des te meer. Zodoende lijkt uw derde asielaanvraag eerder ingegeven door opportunistische redenen, eerder dan omwille van oprechte asielmotieven, wat wederom weinig bijdraagt tot de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt bovendien niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of -smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico

lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber- Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is.

Zo dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Het etno-politiek geweld zit evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties, met name de Lashkar-e-Jhangvi en de Sipah-e- Muhammad Pakistan, het doelwit. Milities viseren voorts leden van het Pakistaanse veiligheidspersoneel, politieke leiders, journalisten, overheidsmedewerkers en leden van de civil society. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de Balochistan provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor

in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten die overheidsdoelwitten en inwijkelingen uit Punjab viseren. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2014 vonden er in geheel PcK drie aanslagen plaats, waarbij drie doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats, waarbij vier burgerdoden vielen. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in PcK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt. Immers, uit uw eerdere verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent, het Pashtu en het Urdu machtig bent, computertechnisch bent opgeleid en reeds verschillende maanden in Karachi heeft verbleven (zie CGVS gehoorverslag dd. 20.06.2013). Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning

als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat alle verblijfsprocedures waarvoor de DVZ verantwoordelijk is werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond: u diende een verzoek tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9 bis in dat op 14/01/2015 geweigerd werd door de Dienst Vreemdelingenzaken. Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een niet-schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering en het minstens een tweede beslissing tot niet-inoverwegingname betreft."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een eerste middel op de schending van de materiële motiveringsplicht (wet 29 juli 1991) *juncto* artikel 57/6/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Hij citeert artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet en stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) overeenkomstig dit artikel slechts twee werkdagen de bevoegdheid heeft om een beslissing tot niet-inoverwegingname te nemen. De beslissing werd echter laattijdig genomen zodat het CGVS niet langer de bevoegdheid had om een beslissing tot niet-inoverwegingname te nemen.

Verzoeker betoogt voorts dat het onderzoek naar de nieuwe elementen, zoals voorgeschreven in artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, gebrekkig is gevoerd. Volgens hem kan bezwaarlijk worden gesteld dat de twee FIR's geen elementen zijn die de kans op een erkenning aanzienlijk groter maken. De beoordeling geschiedde niet objectief. Het CGVS verwijst in wezen naar de eigen beoordeling en deze van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vraag of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken vereist evenwel een autonome en onafhankelijke beoordeling van de nieuwe elementen. De overweging dat verzoekers verklaringen in een eerdere asielaanvraag ongeloofwaardig werden bevonden is geen adequate motivering. Dat verzoeker niet kan aantonen dat de personen vermeld in de FIR's zijn ooms zijn doet geen afbreuk aan het belang van de documenten. Verzoeker stelde voor om een 'ONLINE-link' te bezorgen doch het CGVS weigerde hierop te wachten. Dat er een mogelijkheid bestaat voor beklaagden of belanghebbende derden om een gecertificeerde kopie te verkrijgen, doet evenmin afbreuk aan de bewijswaarde van de documenten. Verzoeker is geen beklaagde en geen belanghebbende derde.

De overweging inzake het vermeende opportunistische karakter van zijn asielaanvraag horen volgens verzoeker niet thuis in de beoordeling in het kader van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

2.1.2. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een tweede middel op de schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Vooreerst verwijt hij het CGVS dat uit de bestreden beslissing niet valt af te leiden wat het standpunt inzake de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst is. Het CGVS lijkt echter te erkennen dat deze regio onveilig is.

Inzake het intern vestigingsalternatief, acht verzoeker de bestreden motivering gebrekkig. De analyse van de veiligheidssituatie spreekt enkel over de periode tot 2014. Thans is het juli 2015. Gelet op het volatiele karakter van de veiligheidssituatie kan deze analyse niet als actueel en representatief voor de huidige veiligheidssituatie worden beschouwd. Verzoeker verwijst naar een arrest van de RvV waarin een veiligheidsanalyse van vier maanden oud als onvoldoende recent werd beschouwd. Volgens hem is het voor de RvV onmogelijk om zonder bijkomende onderzoeksmaatregelen te oordelen.

Verzoeker verwijt het CGVS verder dat niet wordt gepreciseerd in welke regio hij zich zou kunnen hervestigen. Dit mocht van het CGVS worden verwacht. De frase “*één van de grote steden*” laat niet toe te weten welke steden het CGVS bedoelt. Derhalve laat deze evenmin toe om tegenspraak te formuleren. Verzoeker leidt uit de beslissing af dat het CGVS van oordeel is dat hij zich zou kunnen vestigen in Karachi of Lahore, plaatsen waar hij vroeger verbleef. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat net deze twee steden het terrein vormen van terreuraanslagen.

Verzoeker betoogt voorts dat het aangewezen was om hem te horen inzake zijn profiel en persoonlijke situatie. De persoonlijke situatie is verder slechts één element. Tevens moet rekening worden gehouden met de socio-economische situatie in de geïsoleerde steden en met de financiële mogelijkheden van de vluchteling om zich er te vestigen. De bestreden beslissing laat niet toe te oordelen of verzoeker voldoende kapitaal heeft en of de kansen op tewerkstelling realistisch zijn. Verzoeker werd bovendien niet in de mogelijkheid gesteld hierover toelichting te geven. De beslissing stelt te lichtzinnig dat hij een intern vestigingsalternatief heeft. Het is niet voldoende dit te steunen op veronderstellingen en assumpties. Indien het CGVS meent dat verzoeker een intern vestigingsalternatief heeft, dient het dit met zekerheid en rekening houdend met alle elementen te kunnen stellen. Een vlucht naar Europa is een heel ander gegeven dan een hervestiging in eigen land. Verzoeker heeft bij zijn vlucht bovendien zijn integrale spaargeld besteed en beschikt niet over een spaarreserve om zich te kunnen hervestigen.

2.2.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. Verzoeker kan niet worden gevolgd in het betoog dat het CGVS de bevoegdheid niet (meer) zou hebben gehad om de bestreden beslissing te nemen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat, hoewel het document inzake de overmaking van verzoekers asielaanvraag aan het CGVS dateert van 6 juli 2015, de werkelijke verzending per drager blijkens de datumstempel op dit document geschiedde op 7 juli 2015. Derhalve werd de bestreden beslissing van 9 juli 2015 weldegelijk binnen de twee werkdagen na de verzending genomen. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat de in artikel 57/6/2, derde lid bepaalde termijn een termijn van orde betreft. Bijgevolg kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij beweert dat het overschrijden van de voormelde termijn tot gevolg zou hebben dat het CGVS de bevoegdheid zou verliezen om de in artikel 57/6/2 bepaalde beslissing te nemen.

2.2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

Verzoeker laat de bestreden beslissing in dit kader vooreerst volledig ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

"In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw initiële asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken (zo rezen er twijfels over uw identiteit – hieromtrent legde u enkel een kopie van uw Pakistaanse identiteitskaart neer, werd er geen geloof gehecht aan de door u verklaarde reisweg, legde u opvallend tegenstrijdige verklaringen af over de feiten die u zou meegemaakt hebben en legde u geen enkel begin van bewijs neer inzake uw werk voor de NGO "Khair Khagara" en/of de problemen die deze NGO met de taliban zou hebben gekend). Deze beslissing en beoordeling werden inhoudelijk door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd. U hebt een cassatieberoep ingesteld bij de Raad van State tegen het arrest van de RVV, dat toelaatbaar werd verklaard. Door uw cassatieberoep toelaatbaar te verklaren spreekt de Raad van State zich evenwel niet uit over de grond van de zaak. Ook in het kader van uw tweede asielaanvraag slaagde u er niet in uw asielrelaas alsnog aannemelijk te maken. Er werd vastgesteld dat u geen nieuwe element wist aan te brengen dat de kans minstens aanzienlijk zou vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Het beroep dat u hiertegen aantekende bij de RVV werd eveneens negatief afgesloten. Bijgevolg staat de inhoudelijke beoordeling van uw voorgaande asielaanvragen vooralsnog vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In casu kom ik tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan u zelf aangeeft dat deze gebeurtenissen voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 1.2, vraag 2.1, vraag 3.1, 7e kolom) - zonder dit verband evenwel te verduidelijken - moet worden beklemtoond dat uw eerste aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Ook in het kader van uw tweede aanvraag oordeelde het CGVS dat u er niet in slaagde om uw relaas alsnog aannemelijk te maken, wat door de RVV bevestigd werd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag wederom louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid."

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien zij door verzoeker ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Verzoeker betwist verder niet dat hij de twee FIR's slechts bijbracht in de vorm van kopieën. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, kan aan deze FIR's geen bewijswaarde worden gehecht. Evenmin weerlegt of ontkracht verzoeker de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat dergelijke

documenten in zijn land van herkomst gezien de wijdverbreide corruptie aldaar hoe dan ook eenvoudigweg illegaal te verkrijgen zijn (administratief dossier, map 'landeninformatie'). Tevens laat verzoeker de terecht vaststelling onverlet dat essentiële gegevens vervat in de FIR's, zoals de namen van de mannen die van moord beschuldigd worden, onleesbaar zijn. De voormelde vaststellingen maken, mede in acht genomen dat de neergelegde FIR's niet worden neergelegd in het kader en ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, dat geen bewijswaarde kan worden gehecht aan deze stukken.

Verzoeker laat de bestreden beslissing verder geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt bovendien niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing."

De voormelde motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en blijft, daar zij door verzoeker niet dienstig wordt aangevochten, onverminderd gehandhaafd.

Waar verzoeker het CGVS onduidelijkheid verwijt omtrent de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst en stelt dat het CGVS lijkt te erkennen dat de situatie aldaar onveilig is, dient te worden opgemerkt dat hij voorbijgaat aan de inhoud van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Op basis van de informatie zoals opgenomen in het administratief dossier (map 'landeninformatie'), wordt in de bestreden beslissing omtrent de veiligheidssituatie in Pakistan met recht gemotiveerd:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber- Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab , Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is.

Zo dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Het etno-politiek geweld zit evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties, met name de Lashkar-e-Jhangvi en de Sipah-e- Muhammad Pakistan, het doelwit. Milities viseren voorts leden van het Pakistaanse veiligheidspersoneel, politieke leiders, journalisten, overheidsmedewerkers en leden van de civil society. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de Balochistan provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten die overheidsdoelwitten en inwijkelingen uit Punjab viseren. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2014 vonden er in geheel PcK drie aanslagen plaats, waarbij drie doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats, waarbij vier burgerdoden vielen. Er is evenwel geen sprake van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in PcK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”

Verzoeker slaagt er niet in de voormelde motieven en informatie te ontkrachten. Dat deze informatie verouderd zou zijn, kan immers bezwaarlijk ernstig worden genomen nu deze dateert van 16 juni 2015.

Verzoeker brengt daarenboven zelf geen andersluidende informatie bij. Dat het CGVS niet zou aangeven in welke regio(s) verzoeker zich zou kunnen vestigen, betreft blijkens een eenvoudige lezing van de voormelde motieven voorts een loutere en kennelijke miskenning van de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt verder dat rekening moet worden gehouden met de socio-economische omstandigheden en de kansen op tewerkstelling. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat het CGVS hiermee weldegelijk en terdege rekening heeft gehouden. In deze beslissing wordt immers gemotiveerd:

“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.”

Verzoeker brengt geen argumenten of elementen aan die aan de voormelde motieven afbreuk zouden kunnen doen. Deze vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven onverminderd overeind.

Rest aldus nog na te gaan of van verzoeker, gelet op zijn persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich elders in Pakistan vestigt teneinde zich te onttrekken aan het geweld dat bepaalde delen van het land treft. In dit kader blijkt dat reeds in het kader van verzoekers tweede asielaanvraag en bij arrest nr. 135 129 van 16 december 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) werd geoordeeld dat van verzoeker, gelet op zijn persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij zich elders in Pakistan vestigt in een regio buiten zijn geboortestreek. Dit oordeel was gesteund op verzoekers profiel als gezonde jongeman die Pashtu en Urdu spreekt, computerkennis heeft, reeds verschillende maanden in Karachi heeft verbleven en voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich er te vestigen in een vreemde gemeenschap. Verzoeker kreeg in het kader van onderhavige, derde asielaanvraag de kans om schriftelijk alle nieuwe elementen ter ondersteuning van zijn aanvraag weer te geven (administratief dossier, stuk 5, schriftelijke verklaring meervoudige asielaanvraag). Indien er nieuwe persoonlijke omstandigheden waren die eraan in de weg stonden dat hij zich elders in Pakistan zou kunnen vestigen, had hij hiervan melding kunnen en moeten maken in de voormelde schriftelijke verklaring. In deze verklaring werd er immers duidelijk op gewezen dat hij een duidelijk overzicht zou geven van de redenen van zijn nieuwe asielaanvraag, dat het CGVS niet verplicht was om hem opnieuw op te roepen voor een persoonlijk gesprek en dat het bijgevolg erg belangrijk was dat hij alle nieuwe elementen ter ondersteuning van zijn aanvraag zou aanbrengen in de schriftelijke verklaring. Verzoeker heeft aldus de mogelijkheid gehad om op een nuttige wijze zijn standpunt omtrent een eventueel intern vestigingsalternatief kenbaar te maken.

Bijgevolg is de hoorplicht niet geschonden. De hoorplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, houdt immers in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn of haar persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn of haar belangen aan te tasten, zonder dat hem of haar de gelegenheid wordt geboden om zijn of haar standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn of haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift daarenboven evenmin nieuwe elementen naar voor waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het onredelijk zou zijn te verwachten dat hij zich elders in Pakistan zou vestigen. Ten aanzien van de blote bewering dat al zijn spaargeld op zou zijn, werd immers reeds in het

voormelde arrest van de RvV geoordeeld dat hij hiermee niet aantoonst noch aannemelijk maakt dat hij zich in Pakistan niet elders in een regio buiten zijn geboortestreek kan vestigen. Gezien reeds bij arrest nr. 135 129 van 16 december 2014 van de RvV werd geoordeeld dat van verzoeker, gelet op zijn persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij zich elders in Pakistan vestigt in een regio buiten zijn geboortestreek en gezien zich in het dossier geen nieuwe elementen bevinden die op deze beoordeling een ander licht zouden kunnen werpen, dient te worden besloten dat verzoeker niet ontkracht dat hij in Pakistan beschikt over een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.5. In de bestreden beslissing wordt bovendien correct gesteld als volgt:

“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat alle verblijfsprocedures waarvoor de DVZ verantwoordelijk is werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond: u diende een verzoek tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9 bis in dat op 14/01/2015 geweigerd werd door de Dienst Vreemdelingenzaken. Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.”

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

W. MULS